

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕ [เช้า]

คุณงามความดีทำแล้วอบอุน

หลังจากเรามอบทองคำและดอลลาร์เข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว ทองคำได้ที่
หลังนี้ ๖ กิโล ๗ บาท ๑๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๙,๓๕๘ ดอลลาร์ เราได้หลังจากมอบวันที่
ที่ ๑๐ ผ่านมาเรียบร้อยแล้ว ทีนี้เราตั้งเป้าใหม่ ได้แล้วเวลานี้สำหรับทองคำ ๖ กิโล ๗
บาท ๑๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๙,๓๕๘ ดอลลาร์ เราตั้งตรงนี้อีกเริ่มต้นอีก พอถึง ๕๐๐
กิโลก็เริ่มมอบอีก ๆ เป็นระยะ ๆ เพราะตอนนี้ได้กำหนดใหม่แล้วว่ามอบแต่ละครั้งให้
ได้ ๕๐๐ กิโล และมอบทีหนึ่ง ส่วนดอลลาร์ติดตามหลังกันไป ส่วนมากจะติดใกล้ขีด
แหละดอลลาร์ คิดดูคราวที่แล้วนี้ดอลลาร์เราก็อ่อนใจอยู่แล้ว แทบจะไม่หวัง ๓๐๐,
๐๐๐ ดอลลาร์นะ สักเดี๋ยวก็นับปีบมาเลย กองบุญใหญ่มา ใส่ตูมเลย พอเลย นั้นเห็นไหม
ละ

ตกลงดอลลาร์เราได้ถึง ๓๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ คราวที่แล้วนี้ แล้วทองคำก็ได้ ๕๐๐
ทีนี้คราวต่อไปดอลลาร์เราก็ไม่อยากสงสัยแหละว่ามันจะไม่ติดตามกันนะ มันจะติดตาม
กันใกล้ขีด ๆ ไปอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเวลาทองคำเราได้ถึง ๑๐ ตัน ดอลลาร์แน่ใจไป
เลยแหละ ว่าจัน ต้องได้ ๑๐ ล้านดอลลาร์ นี่แหละจุดใหญ่ของเราที่ตั้งเอาไว้ สำหรับเงิน
สดนั้นก็ตั้งที่เรียนพี่น้องทั้งหลายทราบแล้ว มันกระจายทั่วประเทศไทย เงินสดเรา ทาง
ไหนก็จำเป็น มองไปด้านไหน ๆ จำเป็นรอบตัว และจะทำยังไง

ทองคำคลังหลวงเราก็จ่อ จ่อคลังหลวง ไอ้ทางนี้ก็รอบด้าน ไม่ทราบว่าจะอดว่า
อ้อน ว่าขอ ว่าอะไร อยู่ทางนี้ ๆ แลละ รอบอยู่ตลอดเวลา ในวัดนั้นแทบจะไม่เว้นแต่
ละวัน ที่มีผู้มาติดต่อขอความช่วยเหลือจากเรา เริ่มตั้งแต่โรงพยาบาล โรงพยาบาลนี้
เป็นอันดับหนึ่ง จากนั้นมาก็โรงร่ำโรงเรียน ที่ก่อสร้างไม่จำเป็นต่าง ๆ เราไม่ค่อยให้ เรา
ต้องเล็งเหตุผลทุกอย่าง สมควรที่จะให้มากน้อยเพียงไรแล้วเราให้เอง ๆ เมื่อเหตุผล
กันเรียบร้อยแล้ว มากหรือน้อยและควรท่อม ๆ เพราะความจำเป็นมันบอกชัดเจน

ถ้าหากว่าไม่จำเป็นก็ลด จำเป็นมากน้อยเพียงไรเราก็ลดลง ถ้าไม่จำเป็นมาขอ
แบบโก้ ๆ ขอแบบเห็นเขาขอ ก็ขอแบบโก้ ๆ อย่างนี้ ทั้งไม่ให้ทั้งดูด้วย ไล่กลับด้วย
อย่างจั้นนะเรา หลายชั้นนะ มันลืมหืมพวกนี้นะ เงินของคนทั้งแผ่นดินเขาหามาเพื่อแผ่นดิน
ไทยเรา เราก็ทั้ง ๆ ที่อยู่ในแผ่นดินไทย จะคิดช่วยกันเพียงเท่านี้ ๆ มันไม่ได้หรือ
ไม่ให้ นั้น ไป อายามาขออีกนะแบบนี้ เห็นไหมเอาเลย อย่างนี้ละเรา ต้องให้มีเหตุมีผล
ทุกอย่าง นี่ละที่เราจ่ายเงินพี่น้องทั้งหลาย เราจึงตายใจได้ตลอดมาเลย เพราะอำนาจ

แห่งความเมตตาที่มันครอบหมด เกินกว่าที่จะมาหิบบันนั้นหิบบันนี้ มันครอบหมด แล้วจะยึดอะไร แม้ตั้งแต่มันหมดไปแล้วยังอยากให้อยู่ตลอดจะว่าอะไร แล้วจะไปหาหิบบอะไร ๆ มันไม่ลงเลยนะหัวใจ ลงไม่ได้เลย

ยังเป็นเรื่องมัวหมองทุจริต ไม่ได้เด็ดขาดเลย ท่านทั้งหลายฟังซิ ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น ไม่มีที่แจ้งที่ลับ ไม่มีเลยเรื่องที่แจ้งที่ลับที่ไหน มีแต่เหตุกับผลสมควรหรือไม่สมควร ถูกต้องตามธรรมหรือไม่ ถ้าขัดธรรมตัดออกทันทีเลย เป็นอย่างงั้นนะ เราปฏิบัติต่อตัวเองเราก็ปฏิบัติมาอย่างนั้น เมื่อถูกต้องตามธรรม ผลก็ได้มาเป็นลำดับ ๆ ไม่ขัดธรรม ที่นี้เวลามาปฏิบัติต่อโลก เฉพาะอย่างยิ่งต่อชาติไทยเรา นี้เราก็เอาอันนี้มาปฏิบัติ เพราะอันนี้เป็นแบบพยายามก้าวเข้ามา ปฏิบัติบำเพ็ญเข้ามาสู่หัวใจ จากนั้นก็ดำเนินออกก็ต้องออกเป็นธรรม ๆ ด้วยกันหมด

เราทำสู่มสู่มทำไม่ได้ บอกแล้ว พูดอย่างนี้แล้วมันก็มาติดกับข้าวสารนี้ ผู้สั่งไป ผิดพลาด ได้มาแล้วเขาก็ตกกระไดพลอยโจน ตกกระไดพลอยโจนยังไป ที่สั่งข้าวไปนี้ ความมุ่งหมายของเราสั่งสำหรับที่จะมาแจกคนทุกชั้นคนจน มาแจกดังที่เคยปฏิบัติมา ยังไม่ได้พูดถึงสัตว์คราวนี้ นะ นี้เอาข้าวประเภทของสัตว์มา เมื่อก่อนนี้เรามาดู มันผิดพลาดเลยโทรศัพท์เดี๋ยวนั้นเลย ถ้ามเลย ให้ได้ความ เขาก็ตกกระไดพลอยโจนอย่างนี้ก็ได้นี้นะ พอเราว่าสั่งข้าวนี้มันผิดไป คือข้าวอันนี้สำหรับให้สัตว์ แต่เวลานี้เราจะสำหรับแจกคน เขาว่าคนจัดมันผิดไป มันผิดตั้งแต่คนสั่ง ใครเป็นคนสั่งวะ หม่อมราชวงศ์นุ่นนะสั่งของเล่นเมื่อไร โถ ผิดเอาอย่างหนัก วันนั้นถึงได้ใส่กันหนักละชิ ขนาดหม่อมราชวงศ์มาสั่งผิด ใส่ตุมเลยเข้าใจไหม เลยไม่ได้บอกเขาว่าเอาให้สัตว์ให้คน เขาก็พาตุมเรื่องสัตว์

ที่นี้พอทราบชัดแล้วเขาก็ขอถวายเลย เขาจะจัดใหม่ส่งมาให้เราเลย อันนี้มันเป็นแบบตกกระไดพลอยโจน เขาต้องถวาย จะเอาคืนยังงั้นใช้ไหมละ ทางนั้นเขาจะถวายเลย เรบอกเราไม่เอา เราไม่ได้ขอแบบนี้ เราไม่ได้สั่งแบบนี้ เราสั่งแบบนี้ เขาขอถวายเลย เราก็บอกเราไม่เอา แต่อันนี้ก็ไม่ส่งคืน คือเราจะรับอันนี้ไปทางวัดป่าหลวงตาบัว ตกลงเสียเรามันก็มีวาสนา พวกวัวพวกควายในวัดมีวาสนา มันก็อาศัยหม่อมราชวงศ์นี้แหละ ตีลงให้แหลก มันมีส่วนที่จะยกก็ต้องยกชื้อเข้าใจไหม ถ้าไม่ใช่สั่งผิด พวกนี้ก็ไม่ได้อกิน มันควรยกเราต้องยกชื้อใช้ไหม

ตกลงอันนี้เราก็เอา ส่วนสั่งข้าวมาแจกประชาชนก็ไม่ลด เอาจำนวนตามเดิม ๒๐๐๐ ถุง ๆ ละ ๕ กิโล สำหรับอันนี้ผลพลอยได้มีแล้ว เสือสัตว์มีวาสนาเอาไปเลย ได้ติดต่อกับท่านเสธ(สุธรรม) เรียบร้อยแล้ว ท่านเสธเราเป็นผู้รับภาระอันนี้ ทุกอย่างส่งไปทางไหนที่ท่านเสธนั้นแหละเป็นผู้รับเลยๆ เมื่อเข้านี้ก็ติดต่อกันแล้ว ทางนั้นก็พอใจทันที จะเอาไปทางวัดป่าหลวงตาบัว ส่วนข้าวเราจะแจกตามนี้

นี่พูดถึงเรื่องเหตุเรื่องผล เราไม่ได้ทำสู่มี่สู่มหัวบอแล้ว อะไรก็ตาม อย่างผิดอย่างนี้ก็ต้องพิจารณา ผิดถูกมีแ่งไหน ๆ ควรแก้ไขยังงี้ ๆ อย่างนี้ เช่นอย่างพอว่าเขาสั่งผิด เขาก็จะมอบถวายเลย เราก็บอกเราไม่เอา มันขัดกัน เมื่อทางพวกเรานี้แต่งทนายขึ้นฟ้องกัน ตกลงเราต้องยอมลงตัดสินอ่อนลง เลยให้อันนี้นะ แต่มีข้อแม้ว่า ต่อไปอย่าทำอย่างนี้นะ ตกลงข้านี้ก็จะเอาไปทางนั่นล่ะ สงสารพวกสัตว์ในวัดป่าหลวงตาบัว อยู่เต็มไปหมด อันนี้เราก็เห็นใจท่านจันทร์นะ ท่านจันทร์นี้เป็นพระวัดป่าบ้านตาด บวชแล้วก็อยู่วัดป่าบ้านตาดมาตั้งหลายปี ดูไม่ต่ำกว่า ๖ ปีละมัง

จากนั้นก็เลยมาอยู่ทางเมืองกาญจน์ พอดีเขาถวายที่นี่ เมื่อถวายที่นี่ เราก็คำนึงคำนวนพิจารณาถึงสถานที่บำเพ็ญของพระ ประโยชน์ที่จะได้จากการบำเพ็ญของพระ สถานที่เหล่านี้มันห่างไกล ดูไม่ค่อยมีพระกรรมฐานที่ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติธรรมจริง ๆ มาอยู่ในแถวนี้ เราเลยรับที่นี่ให้ ตามเจ้าของเขามาถวายเรา คือตามปกติแล้ว เขาถวายที่นี่มากต่อมากนะ ถวายเรา วัดกรรมฐานนี้ การสร้างวัดนี้รู้สึกสร้างง่ายมาก แต่อาจจะเป็นรายบุคคล บางอาจารย์ก็ได้นะ แต่สำหรับเรานี้มากจริง ๆ เราไม่ได้รับนะ เรารับอันไหนเราต้องเป็นภาระ นี่มีเหตุผลทั้งนั้นนะ

อย่างวัดปทุมธานีนี้ ทางศรัทธาเขาก็ถวาย เราก็มาพิจารณา แถวนีเป็นยังงี้ ๆ ตกลงก็เลยรับเขา รับแล้วก็ต้องหาผู้มาอยู่ ก็ได้อาจารย์เจี๊ยะ นิมนต์ท่านมาอยู่ ท่านก็มาให้ทันที จึงปลดเปลื้องภาระของเราไป อย่างนั้นนะ รับที่ไหนต้องเป็นผู้รับผิดชอบทุกอย่าง ถึงถูก ไม่ใช่รับสู่มี่สู่มหัว โอ้ย อย่างงั้นไม่เอา นี่ละวัดเสือกกับวัดปทุมธานีนี้ เราเป็นผู้รับให้ก็ต้องหาคนมาอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่าง เรามีเหตุมีผล ไม่ได้ทำสู่มี่สู่มหัว ทำแบบทำตะ ๆ โอ้ย อย่างงั้นไม่เอา

นี่พูดถึงเรื่องเหตุเรื่องผลในการปฏิบัติตัวเองและหน้าที่การงานของตัวเอง ขอให้พี่น้องทั้งหลายคำนึงถึงหลักเกณฑ์บ้างนะ อย่าทำสู่มี่สู่มหัว อยากกินอะไรก็กิน ซื้ออะไรไปเลยอย่างงี้ สู่มี่สู่มหัว อยากใช้อะไรซื้ออะไร ๆ ๆ คนไม่มีเหตุผล คนเช่นนั้นเป็นคนหลักลอย ไม่มีหลักมีเกณฑ์ คนมีหลักมีเกณฑ์ต้องมีเหตุมีผลกำกับตัวเอง ว่าการทำอย่างงั้นผิดหรือถูก การใช้การสอย การซื้อการขายแบบไหน ๆ ผิดหรือถูก คำนึงคำนวนให้เรียบร้อยก่อนแล้วค่อยลงมือทำลงไป แม้จะผิดพลาดก็ไม่มาก เพราะได้พิจารณาเต็มกำลังแล้ว มันผิดพลาดเรียกว่าความฉลาดไม่พอ แต่เราได้ใช้ความพิจารณา ถ้าไม่ใช่ความพิจารณาแม้คนฉลาดก็เสียไปได้ไม่สงสัย มันโง่ตรงที่มันไม่พิจารณานั้นแหละ

ปัญญาจะมีอยู่เต็มตู้เต็มหีบ เมื่อไม่นำมาใช้ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร พวกเราทั้งหลายเป็นชาวพุทธ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้คำนึงถึงความปฏิบัติตัวเองนะ การปฏิบัติ

ตัวเอง ส่วนตัว ครอบครัวเหี้ยมเรื้อน สังคม ให้ต่างคนต่างปฏิบัติมีเหตุมีผล หลักเกณฑ์กำกับตัวเองแล้ว อะไรถ้าเสียก็ไม่มากนัก แบบตะ ๆ อย่างที่เป็นอยู่เวลานี้ เสีย เดินไปไหนมันอดไม่ได้ ดูไปตลอด คือธรรมเป็นแบบฉบับของโลกทั้งฝ่ายเหตุที่จะต้องดำเนินตามธรรมนี้ถูกต้องดีแล้ว ผลได้เป็นที่พึงพอใจ

ถ้าลงปฏิบัติตามธรรมไม่ผิดไม่พลาด แต่นี้เรามันไม่ได้ปฏิบัติตามธรรม โกรโโกโส มองดูคนทั้งคนนี่ มองหาตัวคนมันไม่เห็น ถ้าเรื่องกิเลสแล้วเต็มตัวเลย มีเสื้อชั้นนอกชั้นใน กิเลสมันมีหลายชั้นเข้าใจไหม เครื่องแต่งเนื้อแต่งตัวหุรหุราฟูฟา ไม่ทราบก็ชั้น นี้ละพวกบ้า ฟังให้ตื่นะ ไม่ใช่บ่อย่างมากมายมาถึงเสียสติตั้ง ล่ามโซ่ไว้ก็ตามนะ อันนี้บ้าสุรุษสุร่าย ต่อไปกลัวจะได้ล่ามโซ่ไว้ มันจะเลยสุรุษสุร่ายไปอีกซี ต้องเตรียมหาโซ่ไว้ละพวกนี้ หาโซ่มัดขาเจ้าของนั่นแหละ อย่าไปมัดขาใคร มันสุรุษสุร่ายเสียคน

ธรรมมีไม่เอามาใช้ มีหน้าซำยังเหยียบย่ำธรรมไปเลย ธรรมไม่มีความสำคัญอะไรยิ่งกว่าตัวกิเลสที่มันสกปรก ฟุ่มเฟือยหุรหุราฟูฟา นี้คือกิเลส มันไปไหนล้มระนาวไปตามมันแหละ ธรรมนี้ถูกเหยียบแหลกไป เพราะฉะนั้นคนเรามันถึงหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ หาเงินหาทอง หาข้าวหาของ มาตั้งแต่วันรู้จักเตียงสภาวะ หามาจนกระทั่งวันตาย กิเลสเอาไปถลุงตลอด ที่จะเก็บไว้เป็นเนื้อเป็นหนัง เป็นผลประโยชน์แก่ตน เช่นมีมามากน้อยแบ่งกินและแบ่งทานอย่างนี้ มันมีแต่แบ่งให้กิเลสกิน เราไม่อยากจะแบ่งให้กิเลสกิน แบ่งให้กิเลสไปถลุงหมด ส่วนแบ่งทานมีเพียงเล็กน้อย แล้วยังหึ่งหวงแทบเป็นแทบตายใช้ไม่ได้นะ ไม่มีเหตุมีผล

การแบ่งทานเป็นสาระสำคัญมากที่สุด ยิ่งกว่าที่เราเอาเข้ามากินมาใช้ในลำตัวของเราไม่มากนัก ตัวเรากว้างแคบขนาดไหน ที่จะเอามาบำรุงรักษาตัวเองนี้ไม่ได้เสียหายมาก ถ้าเรารู้จักประมาณก็ไม่เสียหาย เสียไปจากการจับจ่าย ถ้าเราสุรุษสุร่ายฟาดเท่าไรก็ไม่พอๆ อันนี้ก็เพื่อร่างกายของเรา พอหรือไม่พอก็เพื่อร่างกายเป็นส่วนหนึ่ง ที่นี้เพื่อบุญเพื่อกุศลนี้ยึดยาวมากนะ ธาตุชั้นของเรานี้ เรามีมากมีน้อยอาศัยกินอยู่ปุวยตั้งแต่วันเกิดถึงวันตายก็หมดปัญหาในชาตินี้ มีมากมีน้อยก็ตาม ยุติกันเวลาลมหายใจขาด ใครลมหายใจขาด คนนั้นยุติการก้าวเดิน การใช้ การสอย การอยู่ การกิน จากวัตถุที่เราหามา แล้วยิ่งทั้งวันนั้นละ ร่างกายนี้ก็ทิ้งไว้แบบนี้ ถ้าไม่เผาไม่ฝังก็เนาพะะ มีเท่านั้นเรื่องร่างกาย

วัตถุสิ่งของเงินทอง ใครก็ทราบว่าอาศัยช่วงเวลาชั่วคราว แต่กิเลสมันไม่ได้บอกว่าอาศัยช่วงเวลาชั่วคราว มันไม่พอใจ สิ่งที่ทำให้พอใจก็คือให้ได้เต็มใจ เต็มใจเท่าไรมันก็ไม่เต็มอีกแหละ เพราะกิเลสไม่เคยมีความอิมพอ มีแต่ความหิวโหยตลอดไป นี้ละเรา

ประมวลออกมาแล้วว่า วัตถุประสงค์นอกนี้เราอาศัยในชีวิตของเราที่เป็นอยู่ที่นี่เท่านั้น หมดนี้แล้วก็หมด สิ่งของเงินทองอะไรจะไปสวรรค์นิพพาน ตกนรกก็ไม่ไป เราเองต่างหากผู้โง่เขลาและผู้ฉลาดที่จะไปตกนรกได้ และไปสวรรค์นิพพานได้ หาบบาบหากรรมก็คือตัวเราเอง บุญกุศลเทิดทูนจะไปสวรรค์ นิพพานก็คือตัวเราเอง

เพราะฉะนั้นขอให้แยก การอยู่การกิน กินมาตั้งแต่วันเกิด การทานเป็นยังไง เราได้ทานมีความสนิทติดแนบกันไปกับการกินไหม ถ้าการทานไม่มี มีแต่การกิน นี่ขาดทุนนะ เกิดมาขาดทุน อยู่ขาดทุน ตายไปขาดทุน ไปเกิดอีกขาดทุนอีก มีแต่ความขาดทุน สูญตลอดเวลาใช้ได้หรือคนเราทุกคน ทั้งที่แดนมนุษย์เป็นแดนที่ถ่มถนอมมนุษย์ ให้เป็นคนดีคนดี ปฏิบัติให้เป็นสารประโยชน์แก่ตนทั้งชาตินี้และชาติหน้า ทำไมเราจึงมาสร้างตั้งแต่ความลุ่มจมในมนุษย์ของเรา จะสร้างความมั่งมีดีเด่นทางอรรถทางธรรมทางบุญทางกุศลในหัวใจบ้างเหมือนท่านผู้ดีทั้งหลาย มันไม่ได้หรือ

ให้ถามเจ้าของบ้านนะ ถ้าให้คนอื่นมาถาม มันเกิดเรื่องเกิดราว อย่างน้อยหงุดหงิดเป็นอารมณ์ หว่าเขาถูกเหยียดหยามตัวเอง ให้เจ้าของถามตัวเอง เพราะตัวเองเป็นตัวการพาล่มพาจม ไม่ใช่ผู้อื่นผู้ใด ให้พากันคิด การสร้างบุญสร้างกุศลไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ เรื่องใหญ่โต พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้มานี้เพราะอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลหนุนมาตลอด ๆ จนได้เป็นศาสดาเอก เต็มวันนี่พ้นไปแล้ว พระพุทธเจ้าพ้นโลก พ้นจริง ๆ ไม่มีคำว่าสมมุติทั้งหลายในสามแดนโลกธาตุนี้ จะไปเข้าสัมผัสในจิตของพระพุทธเจ้าที่บริสุทธิ์เรียบร้อยแล้วได้เลย นี่ละอำนาจแห่งบุญแห่งกุศล

การทานมากน้อย ทานไป ๆ ออกไปมากน้อยตามความเสียสละของเรา ตามกำลังวังชา ตามศรัทธาของเรา ไปมากน้อยมันก็เข้ามามากน้อยนั่นแหละ เราทานไปไหนไม่ไปนะ จึงว่ากรรมไม่ขึ้นอยู่กับใคร กรรมดีกรรมชั่วไม่ขึ้นอยู่กับใคร ใครทำชั่ว ที่ลับก็ตามที่แจ้งก็ตาม เหมือนกับว่าไปจับไฟในห้องคนเดียว ปิดประตูให้ดี แล้วไปจับไฟ จับแรง ๆ นะ เพราะในห้องไม่มีใครเห็น ไฟนี้จะไม่ร้อนให้จับมันพาดมันทั้งสองมือกำเลยนะ เราอยากจะให้เหล็กแดงไปเผาให้มันแดงโร่ ปิดประตูดี ๆ แล้วก็ไปจับเหล็กที่มันแดงโร่ มันจะเป็นยังไง ฟังเสียงร้องดังแก็ก ๆ ในห้อง มันร้อนมันจะตาย ฟังเสียงตดแตกปาด ๆ มันทั้งตดทั้งซี้ ทั้งร้องทั้งคราง เพราะไฟเผาหัวมันอยู่ในที่ลับ

อันนี้คนทำความชั่วในที่ลับก็เป็นแบบเดียวกันกับคนปิดประตูเผาตัวเอง หรือเหมือนปิดประตูตีหมา ปิดประตูตี ๆ แล้วไม่หวดลงไป หมาไม่มีทางไป ร้องแหย็ก ๆ ซี้แตกทะลัก นั่น นี่แหละคำว่ากรรมจึงไม่มีที่แจ้งที่ลับ เอา ที่นี้ทำความดี ทำในห้องในลับ ทำที่ไหนก็ตาม ความดีเป็นความดี ไม่ได้เป็นที่แจ้งที่ลับพอที่จะมาบิบบังคับความดีความชั่วไม่ให้ได้ผลนะ มันอยู่กับเราทุกคน นี่แหละให้ทำนะ มีมากมีน้อย แบ่งกินแบ่ง

ทานเถอะพี่น้องทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะมีหวังตลอด ๆ ด้วยอำนาจแห่งทานของท่านทั้งหลาย ความดีของท่านทั้งหลาย มีทานเป็นพื้นฐานของนิสสัยมนุษย์เราที่เป็นชาวพุทธ มีมากมีน้อย เราย่าว่ามีเท่านี้มีเท่านี้ถึงจะให้ทาน นั่นมีแต่อุบายกิเลสจะเอาไปกินนะ กิเลสนี้มีมากมีน้อยไม่ว่า ถลุงหมดเลย มันไม่ได้ว่า อันนี้มีน้อยไม่เอาแหละ ไม่ว่านะ กิเลส

ถ้าไปทำบุญให้ทาน มีน้อย ไม่ได้ไปทานแหละวันนี้ ณะออกแล้วนะ มีทางออก ถ้าเรื่องกิเลสแล้วมีมากมีน้อยรวบรวบเลย กองรับเหมาคือกิเลส ก็ไม่ได้คิดนะพวกเรา เป็นยังไง นี่ละมันเสียทำให้กิเลส เพราะฉะนั้นขออย่าให้พากันเสียทำกิเลส เราเป็นลูกชาวพุทธ พระพุทธเจ้าองค์เอก ศาสดาองค์เอกในโลก แล้วครูบาอาจารย์ก็นำธรรมะมาสอนพวกเรา ขอให้ยึดไปปฏิบัติตัวเอง ไม่ได้มากได้น้อย ขอให้เป็นแบบลูกศิษย์ที่มีครูเดินตามครู อย่าแข่งครูไปทางซัวซ้าลามกไม่ดี ให้พยายามเดินตามครู

ถ้าหากว่าเราทำคุณงามความดีนี้ตกนรก สัตว์โลกนี้ตกนรกได้ทั้งนั้น ไม่มีใครไปสวรรค์ นิพพานได้เลย นิพพานก็ว่าง สวรรค์ก็ว่าง พรหมโลกก็ว่าง ว่างหมด เพราะคนทำความดีไปทางดีไม่ได้ แต่เป็นยังไงที่นี้ คนทำความดีกับคนทำความชั่ว คนชั่วอย่างแดนมนุษย์เราเนี่ย ไปดูชิลาดยาวเป็นยังไง เวลานี้จนหาที่นั่งที่หลับที่นอน ที่ซัฟที่ถ่ายไม่ได้แล้ว มันแน่นด้วยคนชั่ว แล้วไปกองอยู่ในสถานที่ชั่ว ที่ตัดสันดานทรमान เป็นยังไง มันมีที่อยู่หรือไม่มี คนชั่วคนดีมีที่อยู่เหมือนกัน แดนนรกนี้อัดแน่น มนุษย์เราเนี่ยก็อัดแน่นอยู่ในเรือนจำ แดนสวรรค์เต็มไปด้วยคนดี จะว่าอัดแน่นไม่อัดแน่น คนดีไปไหนมีแต่ความดี

คำว่าอัดแน่นให้เป็นความทุกข์ความทรमानไม่มีในความดี ในคนดีทั้งหลาย แต่แดนนรกนี้อัดแน่นเท่าไรยิ่งทรमान สัตว์ทั้งหลายยิ่งไหลเข้าไป ไม่เชื่อพระพุทธเจ้าเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปต่อหน้าต่อตา แล้วก็ไปโดดลงนรกๆ ไปอัดแน่นอยู่ในนรกแล้วไปบ่นอะไร คำว่าอัดแน่น นรกไม่ได้เป็นทุกข์นะ ความอัดแน่น มันเป็นทุกข์สำหรับบุคคล ทั้งอัดแน่นด้วยกรรมประเภทหนึ่ง ทั้งกรรมชั่วที่ตัวทำประเภทหนึ่ง สองอัด สามอัดเข้าไป มันเป็นยังไงมนุษย์เรา ใครอยากไปไหนนรก ใครอยากไปนรกให้พุ่มเฟือยดี ๆ นะ เอาให้เก่ง ๆ มีห้าไปยืมเขาสิบ ไปที่ไหนเงินหากินไม่เพียงพอ เอามาใช้ไม่เพียงพอ ไปกู้คนนั้นยืมคนนี้ กู้จนเสียนิสัย ไม่ได้กู้ได้ยืมเขาอยู่ไม่ได้ วันหนึ่งปวดหัวจะตายแล้วนะ

นี่มีไหมในเมืองไทยของเราทั้ง ๆ ที่เป็นเมืองพุทธนะ ถ้ามีให้รับกำจัด ไม่กำจัด จะลงนรกทั้งเป็น อย่าทำอวดพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นผู้เลิศเลอแล้ว เราเป็นลูกศิษย์ตถาคตหาความดี หาความสุขความเจริญ ตามเสด็จท่านให้ตามเสด็จในทางที่ถูกที่ดี ให้ฟัง

เสียงครูถึงถูก เสียงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เสียงครูเสียงอาจารย์ เราจะเป็นที่
 แน่ใจเราไปตลอด ทำคุณงามความดีมันอบอุ่นไม่ใช่เล่น ๆ นะ เป็นอยู่ในใจนี้ ใครไม่
 เห็นก็ตาม ก็เราเป็นคนทำเอง บุญก็อยู่กับเรา ประกาศ้าอยู่ในหัวใจเราเนี่ย ไปที่ไหนก็
 เย็นสบาย ๆ

ไอ้คนทำชั่วไปไหนก็หลบก็ซ่อน เห็นไหมพวกขโมย พวกเที่ยวฉกเที่ยวลัก
 เที่ยวขโมย เที่ยวปล้น เที่ยวจี้ ไปที่ไหนมันหาที่ลับ ๆ หลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่ เวลาไปฉก
 ไปลักเขาก็ไปแบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่ตามลำพังก็หลบ ๆ ซ่อน ๆ กลัวเขาจะมาบีบคอ
 ละซิ แต่ทำความดีอยู่ไหนสบายหมด ๆ ให้พี่น้องทั้งหลายจำทุกคนนะ สร้างความดีเรามี
 พออยู่พอกินแล้วให้ทานนะ อย่าทิ้งเปล่า ๆ อันนี้เป็นการทรมาณตนอย่างหนัก จะไม่มี
 ทางไปนะ ปิดตันอันตู่ คือคนไม่มีการเสียสละ ไปที่ไหนจนตรอกจนมุมตลอด ภาพไหนก็
 มีแต่ภพจนตรอกจนมุม ภาพที่ไม่พึงปรารถนานั้นแหละ แต่มันก็ไปโดนเข้าที่เรา ๆ ผู้ทำ
 ความจนตรอกแก่ตนนั้นแหละ พวกมันจำไว้นะ

เราอยากพบอยากเห็นพี่น้องทั้งหลายชาวพุทธเรา ค่อยเดินตามทางของศาสดา
 เสด็จตามครู ไม่แข่งหน้าแข่งหลังด้วยอำนาจของกิเลส เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป ดังที่
 เป็นอยู่เวลานี้ เหยียบนะ มองไปที่ไหนจนจะดูไม่ได้ หูหนวกตาบอดไปอย่างงั้นแหละ
 ถึงเวลาจะแนะนำสั่งสอนก็พูดบ้างซิ จะทำยังไง ไม่อย่างงั้นมันก็จะจมจริง ๆ นี้ พวกมันจำ
 เอานะ เอาละเทศน์วันนี้เทศน์เท่านี้

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com